

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2013. december hó 2. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2012. évi szeptember hó 3. napján kihirdetett 4.B.212/2012/33. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A vádlott terhére megállapított

emberölés büntettének törvényhelye Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont

testi sértés büntettének törvényhelye Btk. 164.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés

garázdaság vétségének törvényhelye Btk. 339. § (1) bekezdés

2 rb. testi sértés vétségének törvényhelye Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés

A vádlott legkorábban a fegyházbüntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 22 620 (huszonkettőezer-hatszázhusz) Ft bűnügyi költségből 9000 (kilencezer) Ft-ot a vádlott visel, 13 620 (tizenháromezer-hatszázhusz) Ft az államot terheli.

I n d o k o l á s

vádlottat a Miskolci Törvényszék 2012. szeptember hó 3. napján kelt 4.B.212/2012/33. számú ítéletével bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk. 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d/ pont), testi sértés büntetében (Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés), garázdaság vétségében (Btk. 271. § (1) bekezdés) és 2 rb. testi sértés vétségében (Btk. 170. § (1) bekezdés). Ezért őt halmazati büntetésként 20 év fegyházbüntetésre, mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt dolgokról, valamint a felmerült bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védő enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A Debreceni Ítéltábla 2012. december 3-án kihirdetett Bf.I.731/2012/5. számú végzésével a törvényszék ítéletét helybenhagyta. Rendelkezett a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú végzés kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról. Kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban keletkezett 9 000 forint bűnügyi költség megfizetésére.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a Debreceni Fellebbviteli Főügyészség felülvizsgálati indítványt nyújtott be Bf.54/2013/1-I. szám alatt a terhelt terhére, törvénysértő büntetés kiszabása miatt. A jogerősen kiszabott büntetés megváltoztatását, életfogytig tartó fegyházbüntetés kiszabását indítványozta. Ezen túl a terhelt is felülvizsgálati indítványt terjesztett elő bűnösségének megállapítása miatt, és felmentése érdekében másodlagosan enyhébb büntetés kiszabása érdekében. A Kúria 2013. szeptember 5. napján kihirdetett Bfv.II.326/2013/9. számú végzésével a Debreceni Ítéltábla másodfokú végzését hatályon kívül helyezte, és a Debreceni Ítéltáblát új másodfokú eljárásra utasította.

A Kúria a terhelt előzetes letartóztatását a másodfokú bíróságnak a megismételt eljárásban a tárgyalás előkészítése során hozott határozataig, de legfeljebb a nem jogerős ítélettel kiszabott szabadságvesztés tartamáig elrendelte. A felülvizsgálati eljárás során felmerült 10 620 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A Debreceni Ítéltábla a megismételt másodfokú eljárásban a fellebbezéseket a Be. 361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

A nyilvános ülésen a védő az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az ügyész indítványozta, hogy az ítéltábla a vádlott terhére első fokon megállapított bűncselekményeket a 2012. évi C. törvény (új Btk.) alapján minősítse. Indítványozta továbbá, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetést életfogytig tartó szabadságvesztésre súlyosítsa, és zárja ki a vádlottat a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből.

A vádlott az utolsó szó jogán azt hangoztatta, hogy ő a sértettel szembeni cselekmény elkövetése során jogos védelmi helyzetben volt. esetében pedig szándéka még eshetőlegesen sem terjedt ki a sértett halálára. Mindezek mellett az első fokon kiszabott ítélet helybenhagyását kérte.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírálta.

Az ítélet tényállásának megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A revízió elvének szem előtt

tartásával ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat, és vizsgálta az ítélet megalapozottságát is. A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást igen nagy alaposággal, részletesen, a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan jellegű relatív hibát, mely az érdemi elbírálást kizárva az ítélet hatályon kívül helyezését tenné szükségessé. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott, a bizonyítékok értékelése során okszerűen és logikusan, nagyrészt helyes tényállást állapított meg, főként a vádlott bűnösségre is kiterjedő tényfeltáró jellegű, részbeni beismerő vallomása, a tanúk vallomásai és az okirati bizonyítékok alapján.

A megállapított tényállás azonban kis részben hiányos, így a Be. 351. § (2) bekezdésének b/ pontja alapján megalapozatlan.

Az ítélet tábla a megalapozatlanságot a Be. 352. § (1) bekezdésének a/ pontja alapján a következők szerint egészíti ki, illetőleg helyesbíti.

A vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, havonta 20 000 forint tartásdíjat fizet. Előzetes fogvatartásba kerülését megelőzően járadékként havonta 85 000 forintot folyósítottak részére. Az kft-nél dolgozott

elhunyt sértett leányával, a nyomozást végző hatóság 2011. szeptember 12-én közölte, hogy az édesanyja sérelmére elkövetett könnyű testi sértés vétsége magánindítványra büntethető, és a magánindítvány előterjesztésének feltételeit, ezt követően a magánindítványát nyomban előterjesztette és kérte vádlott felelősségre vonását az édesanyja sérelmére elkövetett könnyű testi sértés vétsége miatt.

sértettel a nyomozást végző hatóság 2011. június 29-én közölte, hogy a vádlott által sérelmére elkövetett könnyű testi sértés vétsége magánindítványra büntetendő. ezt követően nyomban előterjesztette magánindítványát, és kérte vádlott felelősségre vonását a vele szemben elkövetett könnyű testi sértés vétsége miatt.

Az ítélet V. oldalán a 3. pontban megjelölt összbüntetési ítéletben 2 év 8 hónapi börtönbüntetés került megállapításra a vádlottal szemben.

Az ítélet 11. oldal utolsó előtti bekezdésében a közepes erőbehatást kis-közepes erőbehatásra módosítja.

A Bf.I.731/2012. számú másodfokú eljárásban a vádlott által tett nyilatkozat alapján pontosította az ítélet tábla a személyi körülményeket.

Mindezekén túl az ítélet tényállása hiányos volt - a Kúria útmutatásának megfelelően, a által előterjesztett magánindítvány joghatályossága tekintetében.

A tényállás 2. pontja szerint a terhelt 2011. június 17-én és sértettek sérelmére az 1978. évi IV. törvény (régi Btk.) 170. §-ának (1) bekezdése szerinti 1-1 rb. könnyű testi sértés vétségét követte el.

A Kúria megállapítása szerint az alapítelek történeti tényállása ezzel összefüggésben kizárólag azt tartalmazza, hogy sértett tekintetében leánya, (helyesen:) sértett egyaránt „hatályos” magánindítványt terjesztett elő „törvényes határidőben” a terhelttel szemben (elsőfokú ítélet 8. oldal 6. bekezdés első mondat). Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása egyáltalán nem foglalkozott a magánindítványok kérdésével, és nem tette ezt meg a másodfokú bíróság sem végzésében. Így a jogerős határozat alapján nem volt megállapítható, hogy a magánindítványok joghatályosak-e.

A Be. 31. §-ának (1) bekezdése alapján a törvényben meghatározott esetekben a bűncselekmény csak magánindítványra büntethető, a Btk. 170. §-ának (8) bekezdése pedig arról rendelkezett, hogy az (1) bekezdésben meghatározott vétség elkövetője csak magánindítványra büntetendő, megfelelésben azzal, hogy a büntethetőséget a magánindítvány hiánya kizárja (1978. évi IV. törvény 22. § a/ pont).

Kétségtelenül nem szenvedett sérelmet az a rendelkezés, hogy a magánindítvány előterjesztésére a sértett jogosult, ha viszont a magánindítvány előterjesztésére jogosult sértett meghal, a hozzátartozója jogosult a magánindítvány előterjesztésére (Be. 31. § (2)-(3) bekezdés), és magánindítványra üldözendő cselekmény miatt csak a jogosult feljelentése alapján indítható büntetőeljárás (Be. 173. § (1) bekezdés 1. mondat).

Amint arra a Kúria rámutatott, mégsem állapítható meg az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján, hogy megtartásra kerültek-e a Be. 173. §-ának alábbi rendelkezései.

- A magánindítvány előterjesztőjének bármely olyan nyilatkozatát, amely szerint az elkövető büntetőjogi felelősségre vonását kívánja, magánindítványnak kell tekinteni (1. bekezdés 2. mondat),
- a magánindítvány előterjesztésére jogosult nyilatkozatát be kell szerezni, ha a nyomozás megindítását követően derül ki, hogy a cselekmény csak magánindítványra büntethető (2. bekezdés),
- a magánindítványt attól a naptól számított 30 napon belül kell előterjeszteni, amelyen a magánindítványra jogosult a bűncselekmény elkövetőjének kilétéről tudomást szerzett; a 2. bekezdésben meghatározott esetben ezt a határidőt attól a naptól kell számítani, amelyen a magánindítványra jogosult a felhívásról tudomást szerzett; az elhunyt sértett hozzátartozója a még nyitva álló határidő alatt terjesztheti elő a magánindítványt (3. bekezdés).

Mindezek alapján az elsőfokú határozatban tisztázatlan maradt, hogy a magánindítvány előterjesztői mikor szereztek tudomást az elkövető kilétéről, s ehhez képest nyilatkozatukat mikor és milyen tartalommal terjesztették elő. A magánindítvány büntethetőséget adó joghatályossága azonban a 2. rb. könnyű testi sértés vétsége vonatkozásában a törvényi tényállás szükségképpen részének tekinthető.

a nyomozási iratok 297. oldalán rögzített, és az elsőfokú tárgyalás anyagává tett nyilatkozata alapján megállapítható volt, hogy Prokai Andreával, mint elhunyt sértett hozzátartozójával a hatóság 2011. szeptember 12. napján közölte a magánindítvány

előterjesztésének lehetőségét. az ezen a napon megtartott folytatólagos tanúkenti kihallgatása során a magánindítványát előterjesztette.

A nyomozási iratok 315-317. oldalán jegyzőkönyvezett folytatólagos tanúkenti kihallgatási jegyzőkönyvből, - melyet az elsőfokú bíróság szintén a tárgyalás anyagává tett, megállapítható volt, hogy magánindítványát ugyancsak előterjesztette.

Mindezen kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás teljes egészében megalapozottá vált, így a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a kiegészített tényállás alapján bírálta felül a Be. 352. § (2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás alapján törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére. Teljes mértékben osztja az ítélőtábla a törvényszék jogi értékelését abban a tekintetben, hogy a vádlott által sérelmére elkövetett és a sértett halálához vezető cselekmény nem a sértett testi épsége, hanem az élete ellen irányult. A vádlott bár nem kívánta a sértett halálát, de annak lehetőségébe belenyugodva eshetőleges szándékkal cselekedett.

A törvényszék az elbíráláskor hatályban volt 15. számú irányelv alapján helytállóan vont következtetést a terhelt elkövetéskori tudattartamára. Cselekménye végrehajtásakor típusos ittasság állapotában volt, így szándékos bűnösségére első sorban az elkövetett cselekmény tárgyi oldali elemeiből lehet visszakövetkeztetni. A vádlott kitartóan, ököllel, lábbal taposva is, továbbá a kerékpár kerekével testszerte bántalmazta a sértettet, vele szemben minimálisan 22-23 rendbeli erőbehatást gyakorolva. A vádlott tudattartamára utal az is, hogy a sértettet haldoklónak jelölte meg, mégis a sorsára hagyta. A sértett sérüléseivel és halálával szembeni közömbösségét az is mutatja, hogy csak hajnalban tért vissza a már halott sértetthez.

Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az ölési cselekmény különös kegyetlenséggel elkövetettnek is minősül. A vádlott a cselekményt rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, az átlagosat lényegesen meghaladó testi, lelki gyötrelmet okozva valósította meg. Cselekményét gátlástalanság, az áldozat emberi méltóságának mély megalázása jellemezte, mely másokban iszonyatot keltő volt. E vonatkozásban annak sincs jelentősége, hogy a sértett igen súlyos ittas állapotban volt, és ezáltal nem állapítható meg, hogy szubjektíve milyen mértékű fájdalmat, szenvedést érzett.

Tekintettel a vádlottnak a másodfokú nyilvános ülésen az utolsó szó jogán tett nyilatkozatára, az ítélőtábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság a sértettet érintő cselekményrész tekintetében kifogástalan indokolással vetette el a jogos védelmi helyzet lehetőségét. vádlott volt az ugyanis, aki bántalmazta sértettet, és az e sértett védelmében jogosan fellépő is szembefordult, és őt is bántalmazta.

Mindkét sértett sérelmére elkövetett könnyű testi sértést helyesen minősítette az elsőfokú bíróság, csakúgy, mint az ezekkel kapcsolatban egyazon cselekménnyel megvalósított garázdaság vétségét. Szintén helyes a sértett sérelmére 2011. március 18. napján megvalósított cselekmény, súlyos testi sértés büntettekénti minősítése.

Az ítéltábla vizsgálta a Btk. 2. §-ának (2) bekezdése alapján az alkalmazandó büntető anyagi jogszabályt.

A legsúlyosabban minősülő emberölési cselekmény elkövetésekor hatályban volt 1978. évi IV. törvény (régi Btk.) 166. §-ának (1) bekezdésében határozta meg az emberölés büntetettét. A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette a (2) bekezdés szerint minősült, és 10 évtől 20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel volt büntetendő.

A másodfokú elbírálás időpontjában hatályban lévő 2012. évi C. törvény (új Btk.) 160. §-ának (1) bekezdése rendelkezik az emberölésről. A (2) bekezdés d/ pontja szerint a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette 10 évtől 20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő.

Ugyancsak megegyező büntetési tétellel fenyegeti a régi és az új Btk. a könnyű testi sértés, a súlyos testi sértés és a garázdaság bűncselekményét is. A büntetési tételekből kiindulva tehát nem tehető különbségtétel az elkövetéskor hatályban volt és a jogerős elbíráláskor hatályban lévő büntető törvénykönyv között.

Az emberölés büntette a súlyos testi sértés büntette, és a könnyű testi sértés vétsége az 1978. évi IV. törvény 137. §-ának 17. pontja szerint mind személy elleni erőszakos bűncselekmények voltak. E törvény 85. §-a szerint bűnhalmazat esetén egy büntetést kell kiszabni. A második bekezdés szerint a büntetést a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények büntetési tételei közül a legsúlyosabbnak az alapulvételével kell kiszabni. A (4) bekezdésben írtaknak megfelelően, ha a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények a közül legalább három a 137. § 17. pontjában meghatározott személy elleni erőszakos bűncselekmény, a (2) bekezdés szerinti büntetési tétel felső határa kétszeresére emelkedik. Ha a büntetési tétel így felemelt felső határa a 20 évet meghaladná, vagy a törvény szerint bármelyik bűncselekmény életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető, az elkövetővel szemben életfogytig tartó szabadságvesztést kell kiszabni.

A legsúlyosabban büntetendő emberölés büntette vagylagosan életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető, ezért első fokon az elkövetéskori büntető törvénykövet alkalmazva, mely az elsőfokú elbíráláskor is hatályban volt, kötelező lett volna az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása.

Az 1978. évi IV. törvénynek megfelelő rendelkezést az úgynevezett „három csapásról” a jelenleg hatályban lévő 2012. évi C. törvény (Btk.) a 81. § (4) bekezdésében tartalmazza. Eszerint, ha a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább 3 különböző időpontokban elkövetett befejezett személy elleni erőszakos bűncselekmény, a második bekezdés szerinti büntetési tétel felső határa a kétszeresére emelkedik. Ha a büntetési tétel így felemelt felső határa a 20 évet meghaladná vagy a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények bármelyike életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető, az elkövetővel szemben életfogytig tartó szabadságvesztést kell kiszabni.

E törvény 459. § (1) bekezdésének 26. pontja rendelkezik a személy elleni erőszakos bűncselekményekről. E törvényhely szerint a jelen ügyben elbírált cselekmények közül személy elleni erőszakos bűncselekménynek minősül a c/ pont szerint a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés és a súlyos testi sértés bűntette. A könnyű testi sértés vétsége a jelenleg hatályban lévő törvény szerint már nem minősül személy elleni erőszakos bűncselekménynek. Ennek megfelelően a vádlott cselekményei nem tartoznak a 81. § (4) bekezdésének hatálya alá. Így vele szemben a jelenleg hatályos törvény szerint nem kötelező az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása.

Az ítéletábra ezért megállapította, hogy a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő 2012. évi C. törvény szerint a cselekmények enyhébben bírálandók el, mint az elkövetéskor hatályban volt büntető törvény szerint, ezért az új büntető törvényt alkalmazta. A vádlott 1. tényállási pontban írt cselekménye a Btk. 164. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés bűntettének, a 2. tényállási pontban írt cselekményei a Btk. 339. §-ának (1) bekezdésében meghatározott garázdaság vétségének és 2 rb. a 164. § (1) bekezdésében meghatározott, és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségének, a 3. tényállási pontban írt cselekménye a 160. (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés d/ pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntettének minősülnek.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen hivatkozott arra, hogy a büntetőeljárás törvény XVI. Fejezete a megismételt eljárásról, 405. §-ának (2) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy a megismételt eljárásban a súlyosítási tilalom nem érvényesül, ha az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére a felülvizsgálati eljárásban a terhelt terhére bejelentett felülvizsgálati indítvány folytán került sor. Indítványozta, hogy az ítéletábra a vádlott büntetését súlyosítsa, és vele szemben életfogytig tartó szabadságvesztést szabjon ki, továbbá a Btk. 44. § (1) bekezdésének h/ pontja alapján zárja ki a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét.

Ezzel kapcsolatosan az ítéletábra rámutat, hogy a hivatkozott jogszabályhely arról rendelkezik, hogy a súlyosítási tilalom nem irányadó, ha az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére a felülvizsgálati eljárásban a terhelt terhére bejelentett felülvizsgálati indítvány folytán került sor.

Jelen ügyben a Kúria Bfv.II.326/2013/9. számú végzésével a Debreceni Ítéletábra Bf.I.731/2012/5. számú másodfokú végzését helyezte hatályon kívül, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséről nem rendelkezett. Így az ítéletábra álláspontja szerint a 405. § (1) bekezdésében írt súlyosítási tilalom továbbra is hatályos, mivel a vádlott terhére nem jelentettek be fellebbezést. A súlyosítási tilalom jelen ügyben az elsőfokú bíróság határozata, és a másodfokon eljáró bíróság lehetséges döntése viszonylatában értelmezhető. Az elsőfokú bíróság ítéletét a felülvizsgálati eljárásban hozott határozat rendelkező része nem érintette, a büntetőper a másodfokú eljárástól kellett megismételni.

Megjegyzendő azonban az is, hogy a súlyosítási tilalomtól eltekintve sem tartotta indokoltnak az ítéletábra az első fokon kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítását. A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket maradéktalanul feltárta,

és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. Egyetért az ítélőtábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a súlyosító körülmények a meghatározóak. Ugyanakkor abban is egyetért, hogy a 20 évben meghatározott tartamú szabadságelvonás büntetés maradéktalanul betölti a büntetési célokat, és megfelel a büntetéskiszabási elveknek. Valóban indokolt a végig beismerő vallomást tevő a hatóságokkal együttműködő és megbánást tanúsító vádlott esetében az életfogytig tartó szabadságvesztés mellőzése.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának fegyházban való meghatározása a jelenleg hatályos Btk. 37. § (3) bekezdésének ad/ pontja szerint is törvényes.

A Be. 258. § (2) bekezdésének e/ pontja alapján, a Btk. 38. § (2) bekezdésének a/ pontját figyelembe véve rendelkezett az ítélőtábla a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontjáról.

A törvényszék ítéletének a beszámításra, a bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával - helytálló indokai alapján is - helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 22 620 forint bűnügyi költségből az első másodfokú eljárás során keletkezett 9 000 forintot a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a vádlott viseli, míg a további bűnügyi költség a Be. 403. §-ának (5) és 339. §-ának (1) bekezdése alapján az államot terheli.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időnek a szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról a Btk. 92. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Debrecen, 2013. december 2.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Gömöri Olivér sk.
előadó bíró

Dr. Háger Tamás sk.
bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 4.B.212/2012/33. számú ítélete a másodfokú végzésben írt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2013. december 2.

Dr. Elek Balázs sk.

a tanács elnöke